

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΚΑΘΕΔΡΙΚΟ ΝΑΟ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Τα εγκαίνια του Ιερού Καθεδρικού Ναού Αγίας Τριάδος στο Παρίσι και ακολούθως τη Θεία Λειτουργία στο νεοεγκαινισθέντα Ναό τέλεσε την εορτή των Εισοδίων της Θεοτόκου, στις 4 Δεκεμβρίου 2016, ο Αγιώτατος Πατριάρχης Μόσχας και Πασών των Ρωσσιών κ.κ. Κύριλλος. Μετά τη λήξη αυτής ο Προκαθήμενος της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσσίας κήρυξε το θείο λόγο.

«Αγαπητοί πατέρες, αδελφοί και αδελφές,

Σας συγχαίρω από καρδίας για την εορτή των Εισοδίων της Παναγίας μας, μία εορτή του Δωδεκαόρτου, και για την Κυριακή!

Σήμερα, όπως και σε κάθε εορτή αφιερωμένη στη Θεομήτορα, αναγινώσκεται η ίδια Ευαγγελική περικοπή, πολύ γνωστή στους ανθρώπους, οι οποίοι εκκλησιάζονται τακτικά, και είναι η διήγηση περί Μάρθας και Μαρίας, περί συναντήσεώς τους με τον Κύριο και τον Σωτήρα στην οικία τους. Η περικοπή λήγει ως εξής: «Μακάριοι οι άκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν» (Λουκ. 11.28).

Αυτή η λέξη «φύλαξη» έχει μεγάλη σημασία, άλλωστε φυλάσσει κανείς μόνο εκείνο το οποίο του είναι πολύτιμο. Δεν φυλάσσουμε σκουπίδια, τα πετάμε, ενώ εκείνα, τα οποία μας συνδέουν με τους συγγενείς, με τους οικείους και με το παρελθόν και κάποια σημαίνοντα γεγονότα της ζωής μας, τα φυλάσσουμε οπωσδήποτε. Δεν πουλάμε σχεδόν ποτέ εκείνα τα οποία μας είναι πολύτιμα, ούτε το ανταλλάσσουμε με κάτι άλλο. Και ακόμη περισσότερο, δεν αρνούμαστε εκουσίως εκείνα τα οποία μας είναι πολύτιμα.

Τι όμως σημαίνει το άκουσμα του λόγου του Θεού; Την εποχή μας καθώς ο κόσμος είναι υπερβολικά γεμάτος πληροφορίες, η λέξη «άκουσμα» αναδεικνύεται σε λέξη-κλειδί. Δεχόμαστε τεράστια ροή πληροφοριών με μεγάλο αριθμό λέξεων, ιδεών, σκέψεων. Πολλές φορές πολλά απ'όσα ακούμε, περνούν απαρατήρητα, διότι δεν φθάνει κανένα ανθρώπινο μυαλό για να αγκαλιάσει όσα εισέρχονται στη συνείδησή μας ή αγγίζουν την ακοή μας.

Λέγει ο Κύριος: μακάριοι όσοι ακούν το λόγο του Θεού και φυλάσσουν αυτό. Με άλλα λόγια, σώζεται ο άνθρωπος όταν ακούει το λόγο του Θεού και το φυλάσσει. Γιατί όμως έτσι; Άλλωστε πολλές σπουδαίες σκέψεις εξετέθησαν καθ'όλη τη διάρκεια της ιστορίας του ανθρωπίνου πολιτισμού. Και διατί μόνο ο λόγος του Θεού, ο οποίος εξασφαλίζει τη σωτηρία, και όχι ένας σοφός ανθρώπινος λόγος; Διότι ο λόγος του Θεού εμπεριέχει την απόλυτη αλήθεια, ενώ όλες οι υπόλοιπες αλήθειες και όλες οι υπόλοιπες ιδέες καθορίζονται από το περιεχόμενο της ανθρώπινης ζωής και χάνουν τη σημασία τους με την παρέλευση κάποιου χρονικού διαστήματος.

Αυτή η πόλη γνώριζε πάρα πολλούς στοχαστές, ο λόγος των οποίων αναστάτωνα συνειδήσεις. Πολλά από τα λόγια εκείνων επεσκίασαν το λόγο του Θεού και οι άνθρωποι, κατάπληκτοι από το μεγαλείο των ανθρωπίνων λόγων, έβλεπαν συγκαταβατικά το λόγο του Θεού. Αυτό δεν έζησε μόνο η πόλη αυτή, αυτό έζησε και η χώρα μου, όταν εκατομμύρια άνθρωποι προσέφεραν τη συνείδηση,

την καρδιά και το θέλημά τους, παρασυρόμενοι από τα ανθρώπινα λόγια. Εμπνευσμένοι από αυτά τα λόγια, προσέφεραν ακόμη την ίδια τη ζωή τους υπερασπιζόμενοι με όπλα τις ανθρώπινες ιδέες.

Και τώρα θέτω το κύριο ερώτημα: ποῦ είναι τώρα όλα αυτά τα μεγάλα ανθρώπινα λόγια; Ποιός από εμάς στο Παρίσι ή στη Μόσχα είναι πρόθυμος να θυσιάσει τη ζωή του, προκειμένου να υπερασπισθεί αυτά; Η πλειοψηφία ούτε καν ιδέα έχει από αυτά τα λόγια, για τα οποία είναι ενήμεροι μόνο οι ειδικοί, οι οποίοι ασχολούνται με την ιστορία της ανθρώπινης σκέψης.

Διατί τότε μας συγκέντρωσε ο λόγος του Θεού; Διότι εμπεριέχει την απόλυτη αλήθεια και το απόλυτο κριτήριο διακρίσεως καλού και κακού. Έχει μεγάλη σημασία τούτο. Άλλωστε εάν ο άνθρωπος παύει να διακρίνει καλό από το κακό, παύει να είναι άνθρωπος με την ακόλουθη διάλυση της ανθρώπινης κοινωνίας. Δεν είναι απλά λόγια, τα οποία εκφέρθηκαν με αφορμή την ορισμένη περικοπή του Ευαγγελίου. Ας φέρουμε στη μνήμη μας την ιστορία: στην Παλαιά Διαθήκη όταν ο λαός του Ισραήλ αρνείτο να δεχθεί το Θεό ως απόλυτη αλήθεια, όταν απέρριπτε το νόμο Του, εξαφανιζόταν ως λαός, έχανε τη συνοχή του. Και μόλις προσέφευγε στο Θεό, επανενωνόταν και επανερχόταν στη ζωή.

Στη Ρωσία αρνήθηκαν το Θεό στις αρχές του 20 αιώνα. Οι πατέρες και οι παππούδες μας αποφάσισαν να οικοδομήσουν μια δίκαιη και ακμαία κοινωνία χωρίς το Θεό με βάση την ανθρώπινη σοφία. Μα, και τι βλέπουμε; Ο λαός καταστράφηκε λόγω του εμφυλίου και των αντιπαραθέσεων, ενώ πολλοί βρέθηκαν εδώ, στη Γαλλία, την οποία και ευχαριστούμε δι' αυτό. Στον τόπο μας κάθε ανθρώπινη προσπάθεια απέβλεπε στην οικοδόμηση μιας δίκαιης κοινωνίας. Η μεγάλη υπερδύναμη, όπου η εξουσία συγκέντρωνε το παν: την επιστήμη, την τέχνη, τους πόρους, την τεχνολογία και το στρατό, όλα αυτά επεδίωκαν το μόνο και μοναδικό σκοπό την οικοδόμηση μίας δίκαιης και ακμαίας κοινωνίας. Και όμως απέτυχε. Εγείρεται το ερώτημα, πόσα ακόμη διδάγματα πρέπει να πάρει η ανθρωπότητα, προκειμένου να καταλάβουν οι άνθρωποι ότι χωρίς γνώμονα το απόλυτο κριτήριο διακρίσεως καλού τε και κακού, το οποίο ως αφετηρία έχει τον απόλυτο Θεό, αδυνατεί να ευημερεί η ανθρώπινη κοινωνία, όπως αδυνατεί να ευημερεί και το ανθρώπινο πρόσωπο;

Εκπλήσσονται ορισμένοι και έν απορία μας ρωτούν, διατί σήμερα η Ρωσική Εκκλησία χτίζει τόσους πολλούς Ναούς; Είναι ανάγκη να έχουμε σχεδόν χίλια μοναστήρια και σχεδόν 36 χιλιάδες Ναούς; Είναι ανάγκη να έχουμε χιλιάδες μοναχούς; Και όλα αυτά ανασυγκροτήθηκαν μόλις στη διάρκεια μίας εικοσιπενταετίας. Απαντάμε: διότι πήραμε τέτοιο ιστορικό δίδαγμα, το οποίο δεν έχει ξαναπάρει ποτέ κανένα άλλο έθνος. Δεν εξηγούμε τις πράξεις μας, διότι όσοι γνωρίζουν την ιστορία μας, αντιλαμβάνονται ότι επιβιώσαμε ως λαός μόνο και μόνο επειδή κρατήσαμε την πίστη μας.

Ως συνέπεια ιστορικών εξελίξεων στη Ρωσία, τις οποίες προανέφερα, πολλοί ήταν εκείνοι, οι οποίοι βρέθηκαν εκτός χώρας, συμπεριλαμβανομένης και της Γαλλίας. Διακατεχόμεθα από αισθημάτων εγκάρδιας ευγνωμοσύνης προς την Γαλλία, προς τον λαό της για τη φιλοξενία, την οποία επεφύλαξε στους πρόσφυγές μας μετά την επανάσταση. Και σήμερα για άλλους λόγους πολλοί από τη χώρα μας έρχονται στη Γαλλία και μάλιστα έχοντας τις ιδικές τους εμπειρίες, έχοντας πολλοί τη βαθιά πίστη στ Θεό και θεωρώντας τον εαυτό τους πιστά τέκνα της Εκκλησίας.

Κατά τη διάρκεια των 85 ετών ο κύριος Καθεδρικός Ναός της Ρωσικής Εκκλησίας στη Γαλλία ήταν ένα μικρό παρεκκλήσι στην οδό Pétel. Αρχικά το παρεκκλήσι στεγάζετο σε υπόγειο γκαράζ και στη συνέχεια στο ισόγειο του ίδιου κτιρίου. Κάθε φορά ερχόμενος στο Παρίσι και ενώ προσευχόμενος σε αυτό το παρεκκλήσι, περνούσε μπροστά μου η άκρως δραματική ιστορία τη Ρωσικής Διασποράς.

Θέλω να εκφράσω τη βαθιά μου ευγνωμοσύνη προς τη Γαλλία, προς την ανώτατη ηγεσία της για την ανταπόκριση στο αίτημα και τις ευχές μας, διότι μας παραχωρήθηκε η δυνατότητα να

αγοράσουμε ένα εξαιρετικό οικόπεδο στις όχθες του Σηκουάνα προς κατασκευή αυτού του περικαλέστατου Ιερού Καθεδρικού Ναού της Ρωσικής Εκκλησίας και του Πνευματικού Μορφωτικού Κέντρου. Βεβαίως, πρόκειται για μεγάλη υποστήριξη προς όλους τους ανθρώπους μας, οι οποίοι κατοικούν στη Γαλλία. Και παράλληλα με τη γέφυρα «Αλέξανδρος Γ'» αυτά αποτελούν ορατό αρχιτεκτονικό σύμβολο της ιδιαίτερης εγγύτητας μεταξύ των λαών μας, των πολιτισμών και των παραδόσεών μας.

Ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη μου οφείλω στην πόλη των Παρισίων εν τω προσώπῳ της Δημάρχου αυτής και όσους με καλή δάθεση έβλεπαν την ιδέα κατασκευής του Ρωσικού Ιερού Καθεδρικού Ναού εδώ στην προκουμαία Μπρανλί. Δεν είναι μόνο μνημείο των καλών μας σχέσεων κατά το παρελθόν και της ευγγύτητας των παραδόσεών μας, αλλά αναμφισβήτητα και σύμβολο, το οποίο προμηνύει τις μελλοντικές εξελίξεις μας. Όπως μου ομολόγησε πρόσφατα στην Αγγλία ένας πολύ μορφωμένος και γνωστός άνθρωπος, κατάσταση την οποία ζούμε σήμερα μεταξύ Ρωσσίας και Δυτικής Ευρώπης, μοιάζει με τον άνεμο να χτυπάει τη στέγη του σπιτιού, μέσα στο οποίο ζούν οι άνθρωποι, ζούν με το παρελθόν και με το παρόν, θερμαίνονται στο τζάκι, συναντιούνται. Και το σπουδαιότερο είναι εκείνο, το οποίο εξελίσσεται μέσα στο σπίτι. Διότι σήμερα ο άνεμος φυσάει από 'δω, αύριο απο'κει. Και ότι σήμερα από κοινού κάναμε στο Παρίσι, αποτελεί μεγάλο σύμβολο ευγγύτητας των λαών και των πολιτισμών μας.

Σήμερα εορτάζουμε τα Εισόδια της Παναγίας Θεοτόκου. Ένα μικρό κορίτσι φέρνεται στο Ναό Ιεροσολύμων και μόνο του, χωρίς να το βοηθούν, ανεβαίνει τα υψηλά σκαλοπάτια για να το υποδεχθεί ο Αρχιερέας. Αυτή η θαυμάσια παράσταση αποτυπώθηκε στην αγιογραφία μας και στην εξαιρετική ζωγραφική της εποχής της Αναγεννήσεως. Σε αυτές τις ζωγραφικές αναπαραστάσεις φαίνονται οι γονείς του κοριτσιού, οι οποίοι χαμογελούν, παρακολουθώντας αυτό το εξαίσιο θαύμα.

Εύχομαι να δώσει ο Θεός να έλθουν οι καιροί, όταν όλοι εμείς, σαν τα παιδί του Θεού, διελθόντες την τραχύτατη ιστορική οδό αναζητήσεων, απωλειών, χαρών και απογοητεύσεων, ανέβουμε τα σκαλοπάτια προς συνάντηση με το Θεό. Και σύμβολο της συναντήσεως αυτής, τόσο παλαιά, όσο και σήμερα, την εποχή μας, είναι ο Ναός του Θεού. Εύχομαι και αυτός ο Ναός του Θεού να αναδειχθεί τόπος συναντήσεως ανθρώπων με το Θεό, και αυτή η μεγάλη πείρα επαφής με τα Θεία να μας βοηθεί να αντιμετωπίσουμε τις δυσκολίες της σημερινής ημέρας».